

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

בה.

עין משפט נר מצוה

בא א מיי פירא מהל
 טומאת מת ה' ה'
 מב ב מיי פירא מהל
 פרה אלוהה ה' ד'
 מג ג מיי עס הלכה א'
 מד ד מיי עס הלכה ד'

רבינו הנאל

מקדמי ביהודה נאמנו
 מכלל בגליל אין נאמנו
 מ"ט אמר ר"ל מפני
 שמפסקת ביניהם מדור
 הכותים וכוון שצריך
 לנבוח בתוכם הישיבן
 שמה מטמא טומאה אין
 העמים ומקשין יתגנה
 לההיא חזית בשידה
 חיבה או במגדל דהא
 לא נטמאה בטומאת אין
 העמים ופרקינן מחני רבי
 היא דאמר אהל זרוק לא
 הוי אהל חגיגי הנכנס
 בארץ העמים בשידה
 חיבה ומגדל ר' מטמא
 ור' יוסי ב' יהודה מטהר
 וכבר פירשנו בעירובין
 פרק בכל מערבין ומקשין
 טוב ולייתיה בכלי חרש
 המוקף צמיד פתיל.
 ופרקינן א"ר אלעזר שובין
 אין קוש ניצל בצמיד
 פתיל אינו והתניא [אין]
 בצמיד ניצלת בצמיד
 פתיל אינו והתניא [אין]
 מי מטמא ניצלת בצמיד
 פתיל הא (ג) מים
 שאין מקדשין ניצולין
 בצמיד פתיל טוב מקשין
 וכי לא מצו לאתויי
 יין ושמן בגליל מפני
 מדוריה הכותים שעוברין
 עולא' חרש' עולא'
 חזריא מדרכו בגלילא פי
 חזרינו מטמאין האוכלין
 והמשקין בגליל. והדי
 מניחין אותם ואם יבא
 אליהו יודיע שלא נטמאו
 צ"פ שהיה מפסקת
 אותה שפה מטהרה (ג).
 ובשעת הגיתות והבדלים
 נאמרים אף על התרומה
 ודמינהו הגומר ויתנו
 ישייר קופה אחת ויתגנה
 לעני כהן. ואי מהימן הוא
 למה לי לעני כהן. ופרקינן
 מהניחין בחרפי. והא
 דקמי לעני כהן מכלל הן
 נאמנו ונאמנו באפלי שכבר
 עברו הגיתות והבדלים
 ואבותיו של רב נתמן הוי
 לזון הרבה והוי מתאחרין
 הרבה אחרי כל אדם
 ובא רב יוסף לאוקומה
 הא דתנא יתגנה לעני
 כהן בגליל שאינם נאמנים
 לעולם ומוחבני עליה
 והא [תניא] עבר הירדן
 וגליל הרי הן כיהודה
 נאמנו על היין בשעת
 היין כו' ואסקא אלא
 ובכו' לא יקבלהו כו'. ובער
 מרב ששת עבר וקבלה
 מהו שיתנה לזת הבאה
 אם לאו פשיט ליה מהא
 ק' נראה דחזר כהן וי"ל הא
 (א) טעם ניצל צמיד פתיל
 ומשקניו לא מים וכו'.
 (ב) אולי צ"ל שמה יראה ענין
 שיהי טהור עם רש"י וי"ע.

שרצועה ש' פותים מפסקת. הקשה הר"ר אלחנן היאך
 היו מציאין אפר פרה לגליל דא"ל לעשות אלא
 צירושלים וא"כ נטמא בהנחת דרך ארץ העמים ושמה דבשיל קטון
 איהא להביא דרך שם אלל להביא יין ושמן לנסכים צבי צביל גדול
 א' אלל צ"ע היאך עולין לרגל מן הגליל

ב כיון דאפסקיה ליה רזועה נטמא
 וצבי הזהה ג' ו' כדאמר פ' כ"ג
 צמיר (דף טז.) הקשה הר"ר אלחנן
 דתניא צמוספתא (ט) הקשה הר"ר אלחנן
 מקוואותיה ושציליהו שומאין ארץ
 הכותים טהורה ומקוואותיהו טהורין
 ושציליהו טהורים כו' ונראה למורי
 דהתם שניית קודם שקלקלו לדמות
 יונה כדאיתא פ"ק לחולין (דף ו.)
 והכי משמע צירושלים דע"ז פ"ב
 צעו כותאי קומי רבי אצוה אזבתיס
 היו מסתפקין משלנו מפני מה אין
 אהם מסתפקין משלנו אמרו להו
 אזבתיס לא קלקלו מעשייהם אהם
 קלקלתם מעשייהם דתנין תמן א"י
 טהורה מקוואותיה טהורים כו'
 ולאחר שנתקלקלו שאף רבי מאיר
 מליני שגזר עליהן צ"פ לחולין:
א ה"ל ירוק לאו שמייה אהל. צפרק
 כ"ג צמיר (דף טז.) וס' אמר
 כתנאי הנכנס לדרך העמים צשידה
 חיבה ומגדל רבי מטמא ורבי יוסי
 צר יהודה מטהר מאי לאו דרבי סבר
 משום אוריה גזרו ורבי יוסי סבר
 לא גזרו משום אוריה לא דכ"ע
 משום גושא גזרו משום אוריה לא
 גזרו מר סבר אהל זרוק לא שמייה
 אהל ומר סבר שמייה אהל והתניא
 רבי יוסי צר יהודה אומר תיבה
 מלאה (ט) ספרים וזרקא על פני המת
 צאהל טמאה וכו' וקשה מאי קאמר
 כיון דס"ל שמייה אהל אמאי זרק
 אהל לזבתיס חגיגי ואלו צביית אימא

המדומעות. מפרש בגמרא. והשמה משמע של טבל תרומה וחולין
 מעורבין: **שבעים יום.** מקדימין לטהר את הכלים. גיתות של יין
 צדים של שמן: **גב' רזועה.** של ארץ העמים מפסקת בין גליל
 ליהודה וירושלים ציהודה היא וא"ל להביא לירושלים צטהרה לפי

המדומעות נאמנו עליהם בשעת הגיתות
 והבדלים וקודם לגיתות שבעים יום:
גב' ביהודה אין ובגליל לא מ"ט אמר ריש
 לקיש מפני שרצועה של כותים מפסקת
 ביניהן וניתב בשידה חיבה ומגדל הא מני
 רבי היא דאמר אהל זרוק לאו שמייה אהל
 דתניא (ט) הנכנס לארץ העמים בשידה חיבה
 ומגדל רבי מטמא ור' יוסי ב' יהודה מטהר
 ולייתיה בכלי חרש המוקף צמיד פתיל אמר
 רבי אלעזר שובין אין הקדש ניצול בצמיד
 פתיל (ט) והתניא (ט) אין חטאת ניצלת בצמיד
 פתיל מאי לאו הא קדש ניצול לא יהא מים
 שאינן מקודשים ניצולין בצמיד פתיל והאמר
 עולא (ט) חברייה מדכן בגלילא מניחין
 ולכשיבא אליהו ויטהרנה: ובשעת הגיתות
 נאמנו אף על התרומה: ורמינהו (ט) הגומר
 יתיו ישייר קופה אחת ויתגנה (ט) לעני כהן
 אמר רב נתמן לא קשיא הא בחרפי הא
 באפלי א"ל רב אדא בר אהבה כגון מאי
 כאותן של בית אביך רב יוסף אמר בגלילא
 שנו איתבייה אב"י עבר הירדן והגליל הרי
 הן כיהודה (ט) נאמנו על היין בשעת היין
 ועל השמן בשעת השמן אבל לא על היין
 בשעת השמן ולא על השמן בשעת היין
 עברו הגיתות והבדלים והביאו לו הבית
 של יין לא יקבלנה הימנו אבל מניחה לגת הבאה: בעו מיניה
 מרב ששת עבר וקבלה מהו שיתנה לזת הבאה אמר להו תניתיה
 חבר

אלא מחוררתא כדשנין מעיקרא: עברו הגיתות והבדלים והביאו לו הבית של יין לא יקבלנה הימנו אבל מניחה לגת הבאה: בעו מיניה מרב ששת עבר וקבלה מהו שיתנה לזת הבאה אמר להו תניתיה חבר

על פני המת טמאה אהל זרוק הוא ומוצץ ו"מ והתניא לזון קושיא הוי והכי פריך כדפרשנין ומוצץ ואח"כ דמסיק וקאמר ואי צביית אימא
 ג' ר' דכ"ע לא שמייה אהל וגרס דכ"ע משום אוריה ומר סבר דלא שמייה ולא גזרו ציה רבנן והקשה הר"ר אלחנן דבשעת משמע
 דפליגי אי שמייה אהל צזרוק אי לא והכי נמי צפ' צכל מערבין (עירובין דף טז.) ודוקא הוא לומר דנקט הכא לישנא דאהל זרוק משום
 דמעיקרא צבי למימר ליה ולפי המסקנא אינו ועוד קשה להר"י דהתם נמי צ"ל לרבי יוסי צר יהודה דשמייה אהל כי מוקי פלוגתא צשמה
 יואל ראשו ורובו ולית ליה טעמא דאוריה לא שמייה ואמאי מטהר רבי יוסי אס לא מטעם דאהל זרוק שמייה אהל ומהדר קושין לדוכתה
 מתיבה מלאה ספרים אמאי מטמא ומיזך ר"י דלעולם אמת הוא דפליגי צאהל זרוק שמייה אהל ודוקא כגון שיהיה מטהר ומגדל שהולכים
 אלל זרק תיבה לא הוי אהל וכן משמע צמסכת אהלות (פ"ח מ"ה) עוף הפורה או הקופץ וספינה המטרפת לא הוי אהל ומייתי סייעתא
 מזורק תיבה מלאה ספרים מדקאמר ואס היתה מונחת טהורה והיינו שאלכת צמתי והיינו אהל זרוק חזק דרישא לא חשיב אהל
 זרוק דומיא דעוף הפורה: **שושן** אין הקדש ניצול בצמיד פתילא כו'. צ"ע צמתי לא חשיב ליה גבי מעלות דבתרומה מליני צשמייה
 היוצין (גיטין דף טא.) וס' דלעולם צהא דלחמר מפיקדין תרומה אלל ע"ה צמוקף צמדי פתיל הר"ר אלחנן יוש להקשות על הא דלחמר
 צפ"ק דנדה (דף טא.) ומה כלי חרס המוקף צמיד פתיל הניצול צאהל המת אינו מליני צמעת לעת צשנדה ומאי קאמר צמאי מליני צמתי
 היינו צתרומה ולא צקדש כדאיתא הכא צכתי מליני נמי צמעת לעת צשנדה דקאמר התם מעת לעת צשנדה לקדש אלל לא לתרומה וי"ל
 דכהא לא שייך הלכה אי לא מטמא לה ור"ה ומה כלי חרס המליני צאהל המת צמאי שנטמא לה כגון לתרומה אינו מליני צמעת לעת
 צמאי שנטמא דהיינו לקדש דוקא: **יתגנה לעני כהן.** פרש"י ויראה שלא הוכשרו הזימים משמע מהכא דבעינן הכשר זימיתם ולא
 מכשר ליה צשעת מסיקה ודלל כפר"ט שפירש צפ"ק דשבת (דף טז.) אס אתה מקיטני גזרני על המסיקה ושזו גזר לה וכן משמע
 צכולה חוספתא דטהרות פרק ג' דתני דבעינן זימיתם הכשר ויש טעם נכון לצדד כדפי' ר"י שמשקה זימיתם אינו אלל מוהל צעלמא
 ולא חשיב משקה. לעני כהן ג' וכן גרס רש"י והכי איתא צסדר המשנה דטהרות הגומר זימיו יתגנה לעני כהן דצרי רבי מאיר רבי
 יהודה אומר ימסור לו מפתח ומאן דגרס לעני כהן שיבז הוא צידו:

בגלילא שנו. שיש להם רוב שמן ומאחרים צצדים צצרוז שמן שיש להם לעשות והכי נמי אמר פרק כירה (שבת דף מז.) וס' גבי
 מטלטלין כוונתו אבז קיטמא כוונתו אבז קיטמא כדלעיל מינה מחתה אבז אפרה וכן פירש צצרוז ועדיף טפי מכלכלה
 ואכן צצתוכה ואחזיב ליה ושין שאס יש צה שצרי פתילה שאסור לנטולנה צצבל הכלי והשמן אבז הפתילה ומוקי לה בגלילא שנו כוונתו
 שעשיריים הוו מצרוז שמן ולא קפדי עליה צטיל ליה אבז פתילה ודוגמא לצדד ההוא דצפ"ק דסנהדרין (דף טא.) טול אגרתא וכמוז לחאנה
 צני גלילאה עילאי ותחאי כו' לאפרושי מעשרא ממעענא דזיתא וצמיר פ' צ"ס (דף טא.) בגלילא שנו דחמרא מדין ממשחא ויין היה
 מנאו לה הרבה ורוב שתייתן צכך כדמשמע צהמוציא יין (שבת דף עח.) דקתני מים כדי לטוף את הקילור דחשיב משום דשכ"ה לרפואה
 טפי משתייה שלא היו שותין רק יין מתוך שפרט בגליל אפ"ה הוה צפ"ק לם היין מן השמן משמע שיהיה להם רוב שמן צוול כדפרי'
 ומייהו פירש רש"י בגלילא שנו דפרק כירה (שם דף מז.) שהיו עניים ולא היו להם פתילות מנאויות וצהמוציא (שם דף עח.) פירש מתוך שהיו
 עניים לא היו עושין רפואה רק ממים ולא מיין ולא משמע כן דל"כ גס שתיית מים שכ"ה טפי כיון שלא היה להם יין פורתא לשפות
 הקילור והיה להם לשער צשתייה ועוד מליני צחולין צפ' אוחו וחל צבו (דף פג.) וערב יום הכפרים בגליל משמע שהיו עשירים ומרצים
 צסעודות ועוד מה שפי' דלל היו פתילות מנאויות הא אמרינן צשיליה צצא קמא (דף קח.) מקצלין מן הנשים דצב מועט כלי פשתן
 בגליל אלמא שמוצי פשתן ציניהם וכי קאמרי לישנא דאסור לנטולנה דמשמע דקאי אפתילה דשייך צה לשון נקבה דהא נר לשון זכר
 דאיכה למימר דקאי אקערה דמייתי לה לעיל מותר השמן צצבר ושצקערה מותר וגם מליניו לשון נקבה אצר נר חנוכה צכתה אין
 זוקק לה (שבת דף טא.) כל זה פי' הר"י וגם רבינו מאיר פירש כן ועוד הוסיף כי מצרוז יין היה להם כצב עניים וטוב המים לרפואה:
 מצר